

## Sombra en los campos (2009)

“Seguidament al recull de poesies *Acolorides germinar (2009)* començo la redacció dels esborranys per *Sombra en los campos (2009)*. Com altres vegades, durant dies escric automàticament, sense preveure'n el contingut ni el sentit, que seguirà essent desconegut per a mi fins molt avançat el text. Sols tinc present que voldré integrar-hi diferents registres. Prosa poètica, poesia de vers lliure, poesia visual i redacció automàtica, segons la intensitat i la intenció, que conduiran al lector a combinar moments d'abstracció amb d'altres de significació evident.

Poc a poc s'esclareix el contingut. És un acomiadament. D'una emoció esgotada, vers un món finalment prescindible. I potser de mi mateix, o d'alguna sensació que conec i m'ha acompanyat els darrers anys. I entenc, que un cop m'he decidit a retornar a la calma i a la soledat del treball necessito acomiadar-me. Aleshores interpreto les conseqüències de la crisi econòmica. Crec que les runes i les pedres fan referència a les conseqüències que la crisi tindrà en aquest petit món.

En el text hi ha indignació, rebuig. Els fets proven polítiques que han dirigit societats senceres a la banalització de la vida, de l'esforç, del plaer. I l'art, pràctica marginal malgrat connivències o nous mitjans de visibilitat i comunicabilitat, esdevé i probablement esdevindrà per molt temps, una existència a l'ombra, necessàriament a l'ombra. I a l'ombra els fruits creixen, tendres i dolços”.

*del poemari Sombra en los campos (2009).*

hembra de atardecer  
suspendida en la noche,  
te agita una tormenta  
y en tus faldas de fuego  
un rocío corona luceros,  
de palabra furtiva y ágil

que surca velada en tu vientre  
ronchas de cuerpo nombrado

y ojea suspendida y leve

y en silencio un vértigo piensa

y centellea la brisa, del verbo,  
apenas hilando ropajes

www.jordiguell.com

para el cielo, lactancia lejana  
en mi voz cuando hiere

a la oscuridad lanzando riadas  
sin fin, turbadas y ocultas,  
de pergamino y cantar  
en los campos de la noche

pasión y danza de horizonte,  
mi tinta corre labrando

sueños de hoguera,  
de rutas y navegantes,  
del instante huracanado,  
de historias recitadas

de palpitaciones batallando,  
de un abismo a la criatura

de sus años dulcemente ayer

de la vejez en mi jardín,  
que enriquece el alma

de refugios y aguas claras

Verbos de campo, siembra en la quietud, en mi silencio,  
tiempo callado, pisada breve en el abismo.  
Caligrafía honda, en mi nada palpitando la embriaguez inmenso oculto.

Poesía gritando el nacimiento, en las piedras antiguas.

Y aullidos de verbo en esa ruina,  
y los sigilos y las voces.

Y yo esperando, en mi jardín calmado.

Labrando semillas y ungüentos que derramo y salpico mientras callo.  
De un vómito los mundos que susurro y sugiero y asoman  
ocultando un abdomen colosal que desconozco y murmuro.

¡Amor a ese verbo que larva en mis campos!

Y con el ritmo de las voces una guerra,  
que ocurre más allá de mi jardín.

*Jordi Güell 2009*